

[Ib Christensen]

lighed omkring dette problem at nedbryde den forældede og for kvindens kønsfrihed krænkende indstilling, som man undertiden kan registrere i den slags sager.

Justitsministeren (Erling Jensen):

Jeg vil gerne erklære mig enig i, at der med det stillede spørgsmål peges på et alvorligt problem, som i det praktiske liv kan give anledning til en række ubehagelige og ulykkelige situationer.

Ved politiets behandling af voldtægtssager vil man ofte møde to interesser, der kan virke modsat hinanden. På den ene side et ønske om, at gerningsmanden findes og bliver retsforfulgt, og på den anden side et ønske om at behandle offeret med den størst mulige skånsomhed. Det er nu engang politiets opgave at opklare disse meget alvorlige forbrydelser, men dette mål kan i praksis ofte kun nås, hvis man under afhøringerne går meget tæt på de implicerede parter. At hævde, at politiet ved afhøringer i disse sager går tættere på ofrene, end hensynet til opklaring af forbrydelserne kræver, har jeg ikke grundlag for at sige. At tale om, at politiet skulle have en grundfæstet holdning i retning af, at ofrene mødes med betydelig skepsis, er der efter min opfattelse heller ikke grundlag for. Det er tværtimod min opfattelse, at politiet generelt behandler disse sager med betydelig takt.

Jeg er, som jeg allerede har sagt, enig med hr. Ib Christensen i, at der er tale om et alvorligt problem, og det er heller ikke min opfattelse, at vi på forhånd skal afvise, at behandlingen af disse sager kan forbedres. Jeg har derfor draget omsorg for, at spørgsmålet bliver taget op til drøftelse i det kommende møde i justitsministeriets centrale samarbejdsudvalg for politiet, og på grundlag af disse forhandlinger vil jeg rette henvendelse til rigspolitichefen vedrørende undervisningen på politiskolen i disse emner.

Ib Christensen (DR):

Jeg vil gerne takke justitsministeren for svaret, som i høj grad er imødekommende. Vi afventer så med spænding, hvad der kommer ud af det. Det er ikke mindst den undervisningsbog, man anvender på politiskolen, som med rette er blevet kritiseret. Jeg kan

altså på denne baggrund sige justitsministeren tak for svaret.

Hermød sluttede spørgsmålet.

12) Til indenrigsministeren af:

Hagen Hagensen (KF):

»Finder ministeren det rigtigt, at kommuner mod betaling udleverer fortegnelser over bestemte befolkningsgrupper, f. eks. modtagere af sociale ydelser, til erhvervsmæssig eller anden brug?«

(Spm. nr. 530).

Skriftlig begrundelse.

I Jyllands-Posten bringes den 1. marts oplysning om, at Silkeborg kommune mod betaling udleverer oplysning om alle tilflyttere til kommunen til pengeinstitutter.

Endvidere er det oplyst, at socialdemokratiet i Silkeborg har kunnet købe fortegnelser over 7.200 pensionister i kommunen, hvilken fortegnelse er anvendt i valgkampen af den socialdemokratiske borgmester.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

For så vidt angår fortegnelser, som kommunalbestyrelsen udleverer ved hjælp af EDB-registre i kommunedata, og som altså indirekte hidrører fra CPR, kan jeg henvise til indenrigsministeriets cirkulære nr. 162 af 10. august 1976 om offentlige myndigheders adgang til oplysninger i det centrale personregister, hvor det i pkt. III hedder:

»Da der ikke er almindelig adgang for private til at få oplysninger fra CPR, må oplysninger, som myndigheder rekvirerer i CPR, ikke videregives til private. Dette er særlig vigtigt i tilfælde, hvor en adresse er markeret som beskyttet, eller hvor personer opholder sig i fængsel el. lign. institution, uanset om adressen er markeret som beskyttet. I givet fald må spørgeren henvises til de kommunale folkeregistre.«

Med hensyn til afgivelsen af masseoplysninger fra folkeregistret er det i § 14, stk. 3, i indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 5 af 5. januar 1973 overladt til kommunalbestyrelsens afgørelse, hvorvidt der til brug for lokale vejvisere til private kan udleveres oplysning om navne og adresser for de personer, der er opført i folkeregistret. Denne bestem-